

Un dia especial i diferent

Un bon dia el Manel es va llevar al matí i va recordar que a l'escola tocava aprendre a restar.

–Quin avorriment! Mare, he decidit que no vull anar a l'escola perquè no m'agrada fer restes! La mare, sorpresa, va preguntar-li:

–I què faràs tot el dia, si no vas a escola?

El Manel, molt decidit, s'oferí per acompanyar-la a la botiga a treballar.



Dit i fet, el Manel arriba molt content a la botiga amb moltes ganes de començar a treballar i li pregunta a la seva mare quines feines pot fer.

–Tu, Manel – li diu la mare–, seràs l'encarregat de posar el cartell a les flors perquè tothom sàpiga quina és cadascuna.

El Manel, molt content, es va posar a treballar. De seguida cridà:

–Ja estic, mare, he posat tots els cartells!

La mare va anar a veure què havia fet el Manel.

–Però, Manel – li va dir–, si estan tots al revés! Així la gent s'equivocarà!

A veure, doncs llavors pots encarregar-te de cobrar a la gent que compri.



El Manel s'hi va posar molt decidit, perquè li agradava molt la seva nova tasca.

Però, com que encara no sabia restar, es va equivocar tornant el canvi i donava diners de més als clients.

–Home, Manel, no veus que així no guanyarem diners– Doncs ara la teva nova tasca serà regar les plantes. Però, sobretot, vigila de no tocar res, no sigui cas que et facis mal.

–Síiii! –va dir el Manel molt content, perquè li agradava encara més aquesta feina. Però, com que els cartells no estaven ben posats, el Manel no sabia quines plantes eren, i de sobte...– Ai!



El Manel s'havia acostat massa a una planta carnívora que quasi li clava una mossegada. Li havia anat d'un pèl. Llavors –eeeeccsss!– se li havia enfilat una eruga pel braç. I al final no va fer cas de l'avís de la seva mare i va voler tocar un cactus sense saber que punxava molt, i –buahhhhhh!– va rompre a plorar quan la planta li va caure al cap.

Quan va arribar a casa, el Manel estava molt cansat de tota la feina i portava una bona ferida al cap, que la mare li va curar. Mentre li anava posant una tireta ben gran, el Manel es va adonar que hi havia coses que encara havia d'aprendre a l'escola. Ja amb el pijama posat, abans d'anar-se'n al llit, li diu a la mare:

–Crec que demà hauria d'anar altre cop a l'escola a aprendre totes les coses que em falten.

I, així, el Manel va tornar a anar a l'escola. Però mai no va oblidar el dia especial i diferent que havia passat a la botiga.

Marta Fontané Sanchez, Maite Martín Serra i Elisa Sanz Navarro, educadores de l'Espai de la Infància de Poble-sec per a Tothom, de Barcelona.

L'infant té dret a l'educació, i l'Estat té l'obligació de proporcionar educació primària obligatòria i gratuïta, de fer que l'ensenyament superior sigui accessible a tots, i de vetllar perquè la disciplina escolar es fomenti en el respecte i la dignitat de l'infant (CDI, art. 28).

L'infant té dret al descans, al lleure, al joc i a la participació en activitats culturals i artístiques (CDI, art. 31).

Preguntes de comprensió lectora:

1- Per què el Manel no volia anar a l'escola?

.....

.....

2- Què va fer aquell dia?

.....

.....

3- Quines coses no li van sortir gaire bé?

.....

.....

4- Per què creus que és important anar a l'escola?

.....

.....

.....